

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **S. B.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Sokolem, advokátem se sídlem Jablonec nad Nisou, Máchova 11, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 11. 2004, č. j. 30 Az 27/2004 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátovi JUDr. Jaroslavu Sokolovi **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 1. 2004, č. j. OAM-4709/VL-07-K03-2003. Tímto rozhodnutím mu nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a bylo vysloveno, že se na něho nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že žalobce nenaplnil žádnou ze zákonných podmínek pro udělení azylu, a že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci a bylo přesvědčivě odůvodněno.

Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje správnost rozsudku krajského soudu, přičemž připouští, že se jedná o rozhodnutí „spravedlivé podle zákona.“ Dále uvádí, že chce v České republice zůstat a „sloužit Pánu Ježíši Kristu“. Na počátku svého pobytu zde byl asi sedm měsíců nelegálně, jenže poté se stal členem církve B. j. b. v J. n. N. a začal si shánět doklady k legalizaci svého pobytu. Dříve než se mu to však podařilo, byl zadržen policií a „byla mu udělena deportace na tři roky“. Aby mohl zůstat v České republice, požádal o azyl. Poukázal také na to, že zde pracuje mnoho rusky mluvících osob, které rovněž chtějí slyšet evangelium, a to je podle něho možná důvod, proč by zde měl zůstat. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; požádal také o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti (pozn. soudu: stěžovatel sice výslovně uvádí, že žádá o přiznání odkladného účinku žalobě, avšak z povahy věci je zřejmé, že jeho žádost směřuje ke kasační stížnosti). V doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 4. 2005 uvedl, že podává kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), konkrétně však neuvedl v čem tyto důvody spatřuje. V dalším doplnění, tentokrát ze dne 24. 6. 2005, stěžovatel poukázal na to, že Ukrajina je postkomunistickou zemí, kde byla dlouho znevažována role církve a tento stav nadále trvá. Nesouhlasí tedy se závěrem krajského soudu, který neshledal u stěžovatele existenci odůvodněného strachu před pronásledováním z důvodu náboženství. Státní moc na Ukrajině nerespektuje právo svobodně si zvolit zemi pobytu ani právo svou zemi opustit a poté se do ní vrátit. Stěžovateli jsou známy případy šikany a jiných postihů ze strany státních orgánů uplatňovaných vůči neúspěšným žadatelům o azyl, kteří se vrátili na Ukrajinu. V případě návratu na Ukrajinu se proto obává pronásledování ze strany státních orgánů. Stěžovatel zdůrazňuje, že jeho jediným důvodem pro odchod z Ukrajiny byla jeho víra a nesleduje žádné postranní, například ekonomické, důvody. K tomuto doplnění také doložil prohlášení kazatele sboru B. j. B. v J. n. N. o tom, že se stěžovatel aktivně zapojil do práce v této církvi již v roce 2003, od roku 2004 je členem této církve a pastoračně vede ruskojazyčnou skupinu.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje rozsudek krajského soudu i svoje rozhodnutí za vydaná v souladu se zákonem a odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl, případně odmítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozhodnutí krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel považuje rozhodnutí krajského soudu za nezákonné, neboť se domnívá, že mu měl být azyl udělen; obává se totiž pronásledování z důvodu svého náboženství. Navíc má strach z pronásledování, kterému bude státní mocí vystaven po návratu na Ukrajinu. Uvedené důvody tak lze podřadit pod důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení). V doplnění ze dne 21. 4. 2005 stěžovatel sice uvedl, že podává kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., namítaná porušení však blíže nekonkretizoval. Nejvyšší správní soud již opakovaně konstatoval, že *důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. není, cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval*, (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74). Vzhledem k tomu se Nejvyšší správní soud těmito nekonkrétními poukazy stěžovatele nezabýval a zkoumal jen kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

K tomu ze správního spisu vyplynulo, že dne 18. 9. 2003 podal stěžovatel žádost o udělení azylu, kterou odůvodnil tím, že v České republice chce sloužit Bohu. Původně sice přijel za prací a žil zde nelegálně, ale nyní si chce pobyt legalizovat. Jak vyplynulo z protokolu o pohovoru k důvodům jeho žádosti, stěžovatel na Ukrajině žádné potíže neměl, a to ani ekonomické. Při pohovoru také potvrdil, že původně přijel do České republiky za prací, zde ale „začal hledat skupinu spojenou s Bohem“. V případě návratu na Ukrajinu se ničeho neobává, ale rád by v České republice zůstal a sloužil Bohu. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 1. 2004 stěžovateli azyl neudělil pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a rovněž vyslovil, že se na něho nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Dospěl totiž k závěru, že stěžovatel neuvádí žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly jeho pronásledování na Ukrajině.

Při hodnocení důvodnosti stěžovatelovy námitky Nejvyšší správní soud vycházel z § 12 zákona o azylu. Podle citovaného ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatel v průběhu správního řízení ani řízení před soudem nikdy neuvedl, že by byl na Ukrajině pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani že má obavu z pronásledování z některého z důvodů uvedených pod písmenem b) výše citovaného ustanovení. Naopak při pohovoru konaném ve správním řízení uvedl, že na Ukrajině žádné potíže neměl. Nelze proto než v souladu s ustálenou judikaturou zdejšího soudu [např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 - 48, kde soud uvedl, že *neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona*. nebo rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikován pod č. 181/2004 Sb. NSS, kde bylo konstatováno, že *správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené*. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne. Nedojde-li k zamítnutí žádosti ve lhůtě 30 dnů od zahájení správního řízení, vydá správní orgán negativní rozhodnutí dle § 12 citovaného zákona; to však neznamená, že by správnímu orgánu za této situace vznikla povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního

řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.]. V daném případě navíc stěžovatel podal žádost o udělení azylu, až poté co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Žalovaný ani krajský soud tak nepochybily, když stěžovateli azyl neudělily.

Stěžovatelova činnost v církvi B. j. b. na území České republiky je pak v řízení o kasační stížnosti irelevantní a Nejvyšší správní soud nemá možnost ji žádným způsobem zohlednit. Stěžovatele lze pouze odkázat na zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, který pobyt cizinců na území České republiky upravuje.

Pokud jde o stěžovatelovu obavu z pronásledování v případě návratu na Ukrajinu, tak se jedná o důvod, který poprvé uplatnil až v řízení o kasační stížnosti (během správního řízení naopak uváděl, že žádné obavy z návratu na Ukrajinu nemá), a Nejvyšší správní soud se jím tak nemůže zabývat (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nad rámec uvedeného lze ale poukázat na to, že poslední politické změny a celková předvídatelná proměna politického režimu i osob jej reprezentujících slibují na Ukrajině celkové zlepšení ochrany lidských práv a zdokonalení a zefektivnění vymahatelnosti práva v této zemi vůbec. Lze tak oprávněně předpokládat, že stěžovatelovy obavy z perzekuce na Ukrajině kvůli svému návratu nejsou opodstatněné. Naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak nebylo shledáno.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Ustanovený advokát požádal o přiznání odměny v částce 3500 Kč podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a 2x 75 Kč jako režijní paušál, celkem tedy 3650 Kč. Této žádosti však Nejvyšší správní soud nemohl vyhovět, neboť uvedená vyhláška se vztahuje pouze na určení výše odměny soudem za zastupování účastníka advokátem a notářem v občanském soudním řízení (§ 1 odst. 1 této vyhlášky). Ve správním soudnictví, tj. řízení podle soudního řádu správního, ji tak použít nelze a odměnu advokáta je třeba určit podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé a 2x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu